

επίκληση

Στέκουν ακίνητα
Η πηγή του κόσμου στάλα ανάμεσά τους
δίνει την ψυχή τους γέλιο
κλήση ανοιχτή
Τα μάτια βλέπουν.

Στην αγάπη
η στάλα χώμα δίκλαδο δρυ πουλάρι εγώ κι εσύ, αδερφέ,
με το θάνατο του κεραυνού
Μα εγώ μισώ την ιστορία

είμ' άχρωμος και σβήνω την αγάπη σβήνοντας στο ρούφημα της στάλας

η στάλα μετέωρη

Mâna mâna mâna
δίκλωνη η ψυχή μου πήρε το nu-men απ' τον κόσμο κι έγινε
αγαθόν αγαθόν αγαθόν

μα η στάλα μετέωρη στα μάτια μου

(Όταν ήμουν παιδί τα πόδια μου κολούσαν στο χορταριασμένο χώμα καθώς χάιδευα το
σκύλο μου κι έτσι δε σκεφτόμουνα τη γέννα και το θάνατό μου)

Έχω μια ιστορία κλεισμένη στην αγάπη που τα 'κανε όλα ένα

Το mâna κι η αγάπη άχρωμη στάλα

η στάλα
Πάρτε τη να γίνει το αγαθόν μας με το μπάσιμο στο χαμογέλιο
(Χώμα δίκλαδο δρυ πουλάρι εμείς)

Η στάλα δίχως σχήμα κόλησε στο μέτωπό μου
Η στάλα η στάλα η στάλα
Έχω μια ιστορία που γεννιέται μπρος στα μάτια μου μ' αρχή και τέλος σίγουρο
η στάλα.

εμείς
δε φτάνει δε φτάνει δε φτάνει

Γελώ
εσύ φτάνεις κοντά μου
γελώ γελώ
εσύ μπαίνεις στο γέλιο μου
γελώ γελώ γελώ
γελώ γελώ Man
γελώ Man Man
Man Man Man.

Ξέρεις.

*

τόξο

Η ώρα μ' αφήνει δυο μαύρες κόρες
τις απομονώνει η ζέστα της ψυχής μου
αύριο το ίδιο
και θα 'χω ζήσει
αύριο θα κοιτάξω πίσω
οι κόρες θα 'χουν άξονα και κλίσεις
και θα 'ναι ζήτημα το τόξο τους
αύριο θα' μια όλο αγάπη για τον κόσμο που χωράει τόσες φορές το σώμα μου
αύριο θα νιώθω πως περπατώ προς σένα
κι όταν θα είμαστε Λαλώ
θα μας προσμένουν δυο στα πέρατα του τόξου της χαράς
έχουμε δυο μικρές κόρες
που κάνουν τη λύση κόσμο
και γυρίζουν σαν τρελές στα δυο μας πρόσωπα
στις δυο μας μάσκες της Λαλώς.
Έχουμε δυο κόρες που κοιτάν στην απουσία τους, Λαλώ.

*

νύχτα

Είμαι δυο μάτια ανάμεσα στ' άστρα
και λέω τι να σβηστεί

τα μάτια μου τ' αγαπημένα που μπορούνε να μη βλέπουν τίποτα
ή τ' άστρα που άρχισαν το στρογγυλό μυαλό μου
αγαπημένη
είμαι μοναχός στη νύχτα
και τραγουδώ την ύπαρξή μου
που είναι μ' αυτόν τον κόσμο
 Λαλώ
εκείνον.

*

μοναξιά

Μέρες μου είν' ένα μοσκαράκι που γυρνάει στους κάμπους και στα υψώματα
αστέρι μπαίνει μες στα καθαρά μου μάτια αστέρια ο ουρανός γεμάτος
και πάλλεται καρδιά στα στήθια μου καθώς γυρνώ ένα με το σχήμα μου
στον ίδιο κόσμο.

*

το κυπαρίσι

Το κυπαρίσι στην κάταστρο νύχτα·
είμαι γερός με τον αέρα
κι αν φύγει θα μείνει το ξένο σχήμα μου
 μα δεν ακουμπάει το βλέμα μου
είν' η λαφρή ψυχή που σβήνεται στο σώμα μου
ο αέρας μ' αγαπάει
όμως τα μάτια μου μόνο τα ξέρει·
τα γυμνά μαύρα μάτια μου κοιτούν το κυπαρίσι στην κάταστρο νύχτα.

*

πολύεδρο

Λαλώ
και με τον έρωτα άντρας και γυναίκα
παίζω και φτιάνω απ' το ξέβαθο γέλιο που αγαπήσαμε
τ' αδιάφορο της Λαλώς
παίζουμε, αγαπημένη
Λαλώ.

1

Θέλουμε να ενωθούμε χορός
και χαιρόμαστε το μονάχο σχήμα μας
κλειστό στη γη ό,τι φτιάνουμε
έτσι αγαπάμε τον κόσμο
που μας δίνει το παιχνίδι της ένωσης
γελαστοί

Η μονάχη κίνηση γέλασε στον κομμένο του νου δρόμο
που χρωμάτισε τα γυμνά μάτια μας
κι αγάπησε το κενό με την έλλειψή του
αλήθεια στα κομμάτια της φωνής
ψυχρά τ' αντικείμενα σβήνονται στην αρχή του νου
παντού το γέλιο
καθρέφτης που κρατάμε τ' άκρα του

γλώσσα

Με νέο χέρι δίχως νούμερο χωρίσαμε τη λέξη
και παίρνει ο νους μας απ' τ' αυτιά του κόσμου τ' άρωμα
κι όπως δίχως κορμί ζεσταίνουμε τις νότες
απ' τον καθρέφτη ξεμακρύναμε κι απλώθηκε η ατέλειωτη ψυχή μας
που κόβεται μπροστά του

μουσική

Ένα δύο δεν έχει γράφειν
όταν αρχίζει η επαφή στον κόσμο
όμως ο αόρατος νους δέχεται το σχήμα
κι έρχεται στο γυμνό μας γέλιο ό,τι αγαπήσει
έτσι έγραψα και κάνει νούμερα
μα τη συνέχεια τους τη λέει το μάτι εικόνα
ο γυμνός καθρέφτης διαλύει στον κόσμο το ένα ή τ' άλλο
και μένει ο νους άγραφη πλάκα
στ' αδιάφορο

Η επαφή των χεριών μας χωρίζεται στάσιμο
και την τυλίγει ο ανάλλαχτος αέρας
όρθιοι κοντά στο στημένο που κοιτάει τον κόσμο
παίρνουμε απ' το νου το σχήμα

και κινούμαστε
είμαστε ο καθρέφτης

Ενώνουμε τους ανθρώπους με μια μοναχή κλωστή θέατρο
κι έχουμε το παιγνίδι της χωριστής αγωνίας
έρχεται η μίμηση στον κόσμο που δίχως ρίζες μάς γυμνώνει
και σβήνεται στ' αδιάφορο
 τα χείλη μας χαμόγελο

2

Καλό που υπάρχει ο κόσμος και τον έχει
κι έρχεται στα λευκά μου μάτια που άκρο σβήνονται
Λαλώ Λαλώ Λαλώ
βλέπω πέρ' απ' τα μάτια μου.

Λαλώ
αγαπημένη
μονάχοι
αγαπημένη
Λαλώ.

*

Στάση

Κύκλος η ψυχή μου αγκαλιάζει
τρίγωνα τετράγωνα πολύγωνα κύκλους γραμμές στιγμές
 τετράγωνο το σύμπαν
και στο κενό που τα χωνεύει βαρύ λουλούδι εγώ
εγώ
που βλέπω τη Λαλώ.

*

δετό

Το μάτι μου είναι στρογγυλό
το σύμπαν στέκεται στα δάχτυλα
 και μέσα πνέει τ' αγέρι της ψυχής μου.

τίποτα ο νους μας
(απ' το κορμί του Δίνα εγίνηκε το σύμπαν
απ' την κοπή του το γιατί
απ' το σπαθί που χώρισε η γέψη της ψυχής μας)

Λαλώ
είμαστε είμαστε είμαστε
(ο εγκέφαλός μας το σχήμα του κόσμου
γεμίζει το κενό του κρανίου μας)

Λαλώ Λαλώ
είμαστε είμαστε
(πες μου το μυστικό
που φτάνει στα δάχτυλά μας)

Λαλώ Λαλώ Λαλώ
είμαστε
(απλά τα μαύρα σου μάτια)

Λαλώ Λαλώ Λαλώ

ας αγαπηθούμε στον κόσμο.

Λαλώ
Στην αρχή η καλή Λαλώ
έγινε ο εαυτός της
μετά το βλέμμα της
χρωμάτισε στο νου μου το γιατί
κι ύστερα τα χέρια της
μου 'δωσαν το σύμπαν

λόγος

Λαλώ τα μάτια μου
η ψυχή μου τα κάνει τραγούδι
κι η καλή μου ιστορία από κει.

Αγαπημένη
ο κόσμος όνειρο δεν έχει
και χώρια εσύ τα χέρια μου γυμνώνεις
τα μάτια σου
κενώνουν την ψυχή μου
η κίνησή μου ξέρει το μονάχο κόσμο
κι εγώ κοιτάω εσένα

τραγούδι

γυμνός
αγαπημένη.

Λαλώ Λαλώ Λαλώ μίλημα
είμ' άντρας και στέκεσαι μπροστά μου γυναίκα
τείνω τα χέρια
και λέω εσύ κι εγώ
λέω εγώ και τ' άλλο
φτιάνω γραμμές γυμνές τα χέρια μου και τις γεμίζω με την άχρωμη ψυχή μου
ον μη ον
(Ας νίσι τα χέρια μου)
χύνω ως τη ρίζα της τη χωριστή ψυχή μου
θάνατος γέννα
θέλω το εγώ που μου 'δωσες
φοβάμαι
(δε σκεφτόμαστε τα χέρια μου αν μοιάζουν όταν σε κρατώ)
γελώντας γεμίζεις τον κόσμο με το χωριστό μου εγκέφαλό του
κι εγώ τον παίρνω ευτυχισμένος μες στα χέρια μου
τα δυο μου χέρια που ζυγιάζονται
Θεός Agramanys
(φως και σκιά που χάνονται στα μάτια)
καλό κακό
(αγαθόν η ρίζα της ψυχής)

Λαλώ Λαλώ Λαλώ
γνωστό από δω το γέλιο σου κοιτάει τα χέρια μου από τ' απλά σου μάτια

τα δυο σου χέρια που τα γύμνωσες για το κορμί σου
αλήθεια ψέμα
(μπερδεύονται ξεχωριστά τα χέρια μου
μ' απ' τη γυμνότητα δεν έχω
μονάχα εσένα)
χαρά πόνος
(ύπαρξη δένω κι έλλειψη
με τη φεγγιά απ' το βλέμμα σου
που φτάνει δυο στις στρογγυλές μου κόγχες)
χτες αύριο
τώρα
είσαι μπροστά μου
τύχη
μύρο της ψυχής σου
άμμος πέτρα χορτάρι πουλί εγώ
δυνατότητα πραγματικότητα
(αγαπάω τις δυο γραμμές

μα χάνονται μες στην αγάπη,
ας είν' ένα)

Ένας ο νους μου κλει τον κόσμο
ένα για να σταματήσει χαμογελαστός στα χέρια σου

Λαλώ Λαλώ Λαλώ
ένα δύο
όσες φορές το θέλεις το γυμνό ένα
ένα δύο γυμνά
απ' έξω ο κόσμος που τον αγαπάμε εμείς

Λαλώ Λαλώ Λαλώ
εσύ Λαλώ κι εγώ
Λαλώ Λαλώ Λαλώ.

Λαλώ έξοδος
Ο Δίνα είναι το σύμπαν
κι έχει για σπίτι την ψυχή μας
πάμε στ' άλλα χωράφια
πάμε στο δέντρο πίσω απ' το βουνό ν' αγκαλιαστούμε μες στον ήσκιο
πάμε να κόψουμε γαλάζιες παπαρούνες με τριγωνικές πρωινές σταγόνες
να βρέξουμε τα χέρια μας σε μαύρο χιόνι
να βρούμε δρόμους μοναχούς γι' αναπνοή μας

στροφή
Πέτρα ο νους μας
η ψυχή μας κρύο καλάμι
και κόκκος άμμου εμείς

τραγουδάκι
Απ' έξω
απ' έξω οι ξε
απ' έξω οι ξένοι κρίνοι
Λαλώ Λαλώ Λαλώ
που αντιφεγγίζουν στη ματιά σου

αντιστροφή
Κοίτα Λαλώ

Η γη αναπνέει
άνθρωποι τ' άστρα
ένα ψάρι τρώει τη σελήνη και τον ήλιο
ο Θεός έφτιασε τον κόσμο

finale

Δε μίλησα
μονάχα θέλω να σου τραγουδήσω
γυρίζοντας την άρπα μου στον ήλιο και στη σκιά.

Όμως Λαλώ στάσιμο
σα δω τα μάτια σου σωπαίνω
Λαλώ Λαλώ
τα μάτια σου πηγή του τραγουδιού μου
Λαλώ τα μα
Λαλώ τα μάτια Λαλώ
Λαλώ.

απλό

Σου χάρισα ένα πολύγωνο από ήσκιους με σάρκα την ψυχή μας
σου χάρισα ένα ψηφιδωτό τραγούδι
σου χάρισα ένα νιόκοπο διαμάντι

Το 'χεις στο λευκό λαιμό σου
κι έτσι αγαπιόμαστε στον κόσμο
επλάστηκες στα χέρια μου Λαλώ
που γίνηκαν στη γέννησή σου
κάνε ποτήρι το διαμάντι
έλα να πιω δροσιά μες στο λακκάκι του λαιμού σου.

εσύ
εσύ εσύ
Λαλώ Λαλώ Λαλώ
εγώ εγώ
εγώ.

*

χάρισμα

Σου στέλνω τα χαρίσματα σ' έν' ανοιχτό κουτί
κλεισμένο με τη φρέσκη μου πνοή
έβαλα τ' άστρα δίπλα δίπλα κι έφτιασα ένα ταπέτο για το ξύπνημά σου
απάνω τα μονάχα σύννεφα του νου μου να μπουν στην πρώτη αχτίδα του ήλιου που θα
πέσει μπρος σου
και γύρο γύρο τη στιγμή μου
πετράδι

σου στέλνω ένα πετράδι — έχεις το δαχτυλίδι
το δαχτυλίδι — έχεις το πετράδι
είναι η νύχτα η ανοιχτή μπροστά μου
και σκέφτομαι το δαχτυλίδι που σου χάρισα
ζητάω το χεράκι σου
και λέω να περάσει η νύχτα γιατί 'σαι μες στη μέρα
και κλιώ με βλέμμα ωραίο τη νύχτα
— ένα κουτί ανοιχτό που έχω στα χέρια
έχεις το δαχτυλίδι —
τα χέρια μου περνούν την επαφή του και ζητούν τα χέρια σου
την επαφή μας τη χωρίζει ο κόσμος
η επαφή μας είναι τώρα κενή
γεμάτη ζέστα ανάμεσα στα δροσερά κορμιά μας,
αγαπημένη.

*

τραγούδι σε παραλλαγές

οριζόντιο

Περπατώ με λαφρά βήματα στ' αγαπημένο χώμα
γυμνός κοντά σε κάτι
πάντα κάτω απ' τον καλό μου ουρανό
η ψυχή μου κλει τον κόσμο

Δε ζεσταίνω την ψυχή μου πλάγιο
είμαι μονάχος
δρόμος που σβήνεται χωρίς σημάδι
αντίβαρο ο εγκέφαλός μου
στον κόσμο το κοντάρι μου λοξά μπηγμένο

Το γυμνό μάτι της ψυχής κάθετο

